

N:o 15.

Af herr **Ridderbjelke**, om utsträckning af tiden för de värnpliktiges öfningar.

Den tiden är längesedan förbi, då man ansåg gevärsexercisen och de formella manövrerna på det släta öfningsfältet vara det viktigaste vid trupp utbildningen. Genom de långskjutande eldvapnen och det röksvaga krutets införande har krigskonsten i många afseenden ändrats. Soldatens utbildning måste i följd häraf i väsentlig mån vara olika mot i äldre tider.

Det är under rekrytutbildningen, som grunden lägges för soldatens duglighet, men dock kunna dervid endast den enskildes och små afdelningars åligganden inöfvas. Men för en härs krigsduglighet fordras samarbete mellan större olika truppförband, deras förflyttning under marsch och under strid samt öfning i den för den nyare krigföringen så betydelsefulla bevakningstjensten. Likaså inläras väl grunderna för skjutskicklighet af rekryten, men vanan att skjuta under strid och den verkliga elddisciplinen erhålles först genom öfningar i större truppförband och sådanas upprepande tid efter tid.

En tillfredsställande utbildning af rekryten är icke nog, utan det är af lika stor vikt, att soldatens utbildning fortsättes och vidare utvecklas genom upprepade repetitions- och tillämpningsöfningar, der vana erhålles att röra sig i större truppförband, att utstå fältlivets strapatser samt tillfällen gifvas för inlärandet af bevaknings- och rekognosceringstjensten, sådan den förekommer i fält. För en härs krigsduglighet är det af den största betydelse, att tillämpningsöfningar i tillräcklig utsträckning förekomma under fredsöfningarna.

Genom den år 1892 utsträckta värnplikten har den svenska beväringssoldaten fått en betydligt större öfning än i äldre tider, men i

jemförelse med soldatutbildningen i de flesta europeiska länder är den dock hos oss obetydlig och långt ifrån tillfredsställande. Men om än det svenska folket ej vill, att dess söner skola underkasta sig en ettårig rekrytutbildning med derpå följande tre års tillämpnings- och repetitions-öfningar, så måste man dock ordna de värnpligtiges öfningar på ett sådant sätt, att de i möjligaste mån blifva tillfredsställande.

För att nå detta mål måste den indelta armén bibehållas, hvarigenom de unga beväringssoldaterna hafva stamsoldaterna att lita sig till, hvilka, genom sin längre och under flera år fortsatta utbildning, förskaffat sig egenskaper, som beväringssoldaterna ej kunnat bibringas i tillräcklig grad, nemligen vana att med lugn och säkerhet röra sig under olika förhållanden samt fullkomlig elddisciplin, egenskaper, som endast inläras genom upprepade tillämpningsöfningar.

Under nuvarande förhållanden skulle den svenska härens krigsduglighet i afsevärd grad ökas, om öfningstiden utsträcktes till 112 dagar med fördelning af öfningarna på följande sätt:

1:a året rekrytutbildning under 68 dagar		
2:a repetitionsöfningar	»	22 »
3:e »	»	22 »

Summa 112 dagar.

Den svenske ynglingens kropp är åtminstone i våra dagar så utvecklad, att värnpligtsöfningarna väl kunna börja ett år tidigare, hvarigenom de äfven med här ofvan föreslagna öfningstider äro fullgjorda under det år beväringssoldaten fyllt 22 år. Att våra ynglingar vid tjugo års ålder och derunder äro mogna för soldatutbildning, har man dagligen tillfälle se vid volontärskolorna och de värfvade regementena.

Innan den värnpligtige fullgjort föreskrifna exercisöfningar, har han i vanliga fall stor svårighet att skaffa sig stadigvarande arbete eller fast plats, och därför är det af icke ringa vikt, att värnpligtsöfningarna få fullgöras vid så tidig ålder som möjligt, på det att de ej länge må hindra den myndige mannen att få fast och stadigvarande anställning på den bana eller i det yrke, hvaråt han egnat sig. Ur moralisk och social synpunkt förtjenar detta väl beaktas. Mången yngling blir under de år värnpligtsöfningarna skola fullgöras, till följd deraf att han ej kan binda sig vid ett arbete under hela året, van vid löst arbete på olika platser, der detta lättast och bäst erbjudes, och vid ett vagabondlif, som för honom kan vara menligt under hela hans kommande lif.

Förr än värnpliktsöfningarna äro fullgjorda kan svårigen eget hem bildas och giftermål ingås, och då det ur social synpunkt måste anses vara lyckligt, att mannen blir i tillfälle dertill vid unga år, är det fördelaktigt, att värnpliktsöfningarna så tidigt som möjligt få fullgöras och ej lägga hinder i vägen för bildandet af det egna hemmet.

Genom att öka värnpliktsöfningarne med 22 dagar under 3:e året blifva de visserligen endast en femtedel längre, än hvad de nu äro. Detta kan tyckas vara en ringa ökning af utbildningstiden, men då under det tredje året tillämpningsöfningar, som nu blott förekomma under ett år, få upprepas och ytterligare inläras, så bör resultatet blifva jemförelsevis godt, ty det är de upprepade årliga öfningarna, emellan hvilka lärdomarna smältas, som göra soldaten, och är det genom dem, såsom förut framhållits, som han erhåller säkerhet, lugn, stadga och vana att sköta sig såväl ensam som i ledet.

Den föreslagna ändringen af värnpliktsöfningarna skulle slutligen medföra långt mindre kostnader för staten, än om fullständig värnpligt med en årslång rekrytutbildning infördes. Till följd af vintertjenstgöring skulle det nemligen blifva nödvändigt att uppföra en mängd dyrbara kaserner för de värnpliktiges inhysande, hvilket ej erfordras, så länge deras utbildning blott förekommer sommartiden, då baracker, redan uppförda på mötesplatserna, äro fullt lämpliga bostäder.

Det torde äfven förtjena beaktas, att den långa vinterutbildningen blir relativt dyrare än utbildning sommartiden, ej allenast för den längre tiden, utan ock till följd deraf, att militäröfningar på ett mera tillfredsställande sätt utföras under sommaren.

På grund af hvad jag här ofvan haft äran anföra, får jag vördsamst föreslå,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag om ändring af nu gällande värnpliktslag på så sätt, att öfningarna börja ett år tidigare och utsträckas till 112 dagar, fördelade på tre år, jemte utredning af de ökade kostnaderna för ifrågavarande längre öfningar.

Stockholm den 25 januari 1900.

Fr. Ridderbjelke.